

A NŐK, AKIKÉ A BIC

Megérkeztem a kávézó bejáratához, ahol a találkozóznak lennie kellett.

Remegtem, de nem a félelemtől. Az a fajta remegés volt, amely egyetlen egyszerű kérdést tesz fel: helyesen cselekszem, vagy végre túlléptem a határon?

Volt egy másik kérdés is: mit nyerek ezzel a művelettel? Milyen célokat rejtettem el magam elől olyan mélyre, hogy már én sem ismerem fel őket?

Belenyúltam egy kiállított rózsába, letéptem három szirmot, és azokkal illatosítottam az arcomat. Az arcszesz nem fért bele az utazási keretbe, de nem akartam úgy érkezni, hogy csak férfiszagot hozok magammal.

Georges-nak, a L'Oréal fiának a hazájában voltam, és az a cég sok mindenre megtanított.

Elindítottam a zenét a weboldalamról háttérzenének. Véletlenül épp az a dal kezdett szólni, amelyet apám és nagyapám együtt szoktak játszani: mandolin és gitár. Velem voltak. Hárman léptünk be együtt.

Chanel messziről meglátott, és meleg öleléssel jött felém, mintha régi barátok lennénk, akik sok év után újra találkoznak. Magas. Szőke. Kék szemű. Gondosan összefogott haj. Lélegzetelállító jelenség egy sötétkék ruhába burkolva. Egy pillanatra kis híján megkérdeztem tőle, hol találok egy templomot, hogy azonnal feleségül vegyem.

Az asztalhoz vezetett. Hat nő várt. A találkozó mindjárt kezdődött, és én már tudtam, hogy összecsapás sosem lesz. Veszületett hibában szenvedtem: tudtam veszíteni, miközben nyertem.

Mindegyik nőnek bemutatkoztam, anélkül, hogy megpróbáltam volna kitalálni, ki a legfontosabb az asztalnál. Ez magától kiderült, úgy tíz másodperccel később.

Az első nő megmondta a vezeték- és keresztnévét, én pedig tökéletes Gillette Férfi módjára kezet csókoltam neki. Aztán ugyanezt tettem az asztalnál ülő összes többi nővel, mindegyiknek egy mosollyal és ennyivel: „Enchanté.” Made in Calabria.

Csak ezután mondtam meg a saját nevemet, a legcsekélyebb kétség nélkül afelől, hogy mindegyikük tudja már, ki vagyok.

Megkérdezték, mit innék, kérek-e reggelit, esetleg egy kis süteményt.

Elmagyaráztam, hogy a törzsszállodám személyzete reggelente sosem engedne el, ha előbb nem látná, hogy komolyan megreggeliztem. Mindannyian nevetésben törtek ki.

Aztán megkérdezték, először járok-e Párizsban. Elmondtam nekik, hogy évekkorábban a Szajna partján dolgoztam, a folyó menti kertekben, virágot szedtem, és minden reggel frissen vittem a Notre-Dame-székesegyházba. Azért tettem, mert vártam, hogy a Madonna megtegyen nekem egy szívességet, és elrendezze ezt a találkozót velük, mind a hattal. Sosem kételkedtem benne. Végül is egy nő ígérete volt.

Elmosolyodtak. A légkör megenyhült. Az empátia belépett a beszélgetésbe.

Aztán egyikük megkérdezte: „Frega úr, mit szeret a legjobban Franciaországban?”

„Miféle kérdés ez? – feleltem. – A válasz nyilvánvaló.”

A BIC.

A beszélgetés azonnal kellemes fordulatot vett.

Kicsit később úgy döntöttünk, hogy ebéd mellett folytatjuk, és nagyjából száz métert sétáltunk a Champs-Élysées-n. Az egész séta alatt azonban folyton ugyanazt a három-öt férfit láttam, akik távolról figyeltek minket. Már az első pillanattól észrevettem őket. És ők is észrevettek engem. A biztonsági szolgálat volt. Sosem túl közel. Sosem túl messze.

Beléptünk egy francia étterembe. Abba a tipikus francia étterembe, ahol szinte semmit sem eszel, és egy kisebb vagyont fizetsz.

Odahívtam Chanelt. Azonnal odajött hozzám.

„Mi történt?”

„Megyünk.”

„Megyünk?”

„Igen. Elviszlek benneteket valahová enni.”

Egy teljes percig mozdulatlanul álltak. Nem voltak hozzászokva, hogy a vendég vezesse a táncot. A javaslatom mégis annyira meggyőző volt, hogy mind követtek. Mint a tyúkok a kakas után. Igaz, a kakas földjén voltunk.

Betértünk az első pizzériába és szendvicsezőbe, amit találtunk. Mielőtt beléptünk, odamentem a tulajdonoshoz.

„Hét szendvicset kérnék, darabját öt euróért, itallal együtt.”

„És én fizetek.”

Megszületett a megállapodás. És a jó benyomás is.

Bementünk. Teljesen megzavarodottnak tűntek, mintha szárnyas lovak hátán repülnének, és nem értenék pontosan, mi történik.

A GILLETTENARRATIVE belsejében voltak. És egyikük sem tudta még.

Ferdinando